

Virsraksts: Par iestādes izmantotās rīcības brīvības tiesiskumu (Būvniecības likuma 31. pants).

Tēze: Ja valsts pārvaldes iestāde, pieņemot lēmumu, nav ievērojusi procesuālā taisnīguma principu, tad uzskatāms, ka tā savu rīcības brīvību ir izmantojusi kļūdaini un tādējādi lēmums ir prettiesisks.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta**

2004. gada 7. septembra

SPRIEDUMS

Lietā Nr. SKA – 120

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs	senators V. Jonikāns
	senatore J. Briede
	senatore G. Višņakova,

2004. gada 7. septembrī atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 36 izskatīja lietu, kas ierosināta pēc E.Ž. pieteikuma par Alūksnes pilsētas domes 2002. gada 20. jūnija lēmumu, sakarā ar E.Ž. kasācijas sūdzību par Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2004. gada 16. marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar 2002. gada 20. jūnija lēmumu Alūksnes pilsētas dome uzdeva vairākiem ēku [adrese], [adrese1] un [adrese2], Alūksnē īpašniekiem, to skaitā E.Ž., divu mēnešu laikā nojaukt ar viņu īpašumā esošās ēkas saistīto būvi – malkas šķūnīšus. Lēmumā papildus tika noteikts, ja noteiktajā termiņā ēku īpašnieki minēto malkas šķūnīti nenojauks, pašvaldība organizē būvju nojaukšanu par saviem līdzekļiem, attiecīgi pēc nojaukšanas darbu izpildes piedzenot no ēkas un būves īpašniekiem visus ar būves nojaukšanu saistītos izdevumus.

[2] 2003. gada 9. jūlijā *E.Ž.* iesniedza Alūksnes rajona tiesā pieteikumu par Alūksnes pilsētas domes 2002. gada 20. jūnija lēmuma atcelšanu. Pieteikumā *E.Ž.* norādīja, ka dome, pieņemot administratīvo aktu, rupji pārkāpusi Ministru kabineta 1995. gada 13. jūnija noteikumu Nr. 154 „Administratīvo aktu procesa noteikumi” 61. un 62. punktu, kā arī tā nav ņēmusi vērā administratīvā akta izdevēja pienākumu uzklaut lietas dalībniekus. Alūksnes pilsētas dome vienlaikus arī pārkāpusi Satversmes 96. un 105. pantā noteiktās cilvēka pamattiesības un nav pareizi piemērojusi Civillikuma 927., 928. un 1084. pantu un Būvniecības likuma 31. pantu.

[3] Ar Alūksnes rajona tiesas 2003. gada 24. septembra spriedumu atteikts apmierināt *E.Ž.* pieteikums.

[4] Izskatot *E.Ž.* apelācijas sūdzību, Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2004. gada 16. marta spriedumu atteica apmierināt viņas pieteikumu par Alūksnes pilsētas domes 2002. gada 20. jūnija lēmuma atcelšanu. Tiesa spriedumu pamatoja ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Apstrīdētais Alūksnes domes lēmums pieņemts pamatojoties uz Civillikuma 1084. pantu un Būvniecības likuma 31. pantu, kā arī pamatots ar Alūksnes pilsētas domes būvvaldes būvinspektora *A.K.* atzinumu, kurā norādīts, ka šķūnīša tehniskais stāvoklis ir neapmierinošs, pēc to vizuālās apskates redzams, ka koka konstrukcijas satrunējušas, šķūnīši sašķiebušies, sienas daudzās vietās no ārpuses atbalstītas ar balstiem. Līdz ar šķūnītis ir bīstams to lietotājiem un apkārtējiem cilvēkiem, kā arī to ārējais izskats bojā pilsētas ainavu.

[4.2] Atbilstoši „Būvniecības likuma” 8. pantam fiziskai personai, kura ir saņēmusi attiecīgu būvprakses sertifikātu, ir tiesības būvniecības jomā veikt arī būvekspertīzi. No Būvniecības kontroles tiesību apliecības redzams, ka būvinspektore *A.K.* var veikt būvniecības kontroli attiecīgās pašvaldības teritorijā. Līdz ar to nav pamata apšaubīt minētās amatpersonas kompetenci un nav pamatots arguments, ka lēmums pieņemts uz nelegitīma atzinuma pamata. Turklāt, ņemot vērā Būvniecības likuma 7. panta trešo daļu, nav pamatots apelācijas sūdzībā minētais arguments, ka būvinspektors var kontrolēt vienīgi būvju projektēšanu un būvdarbus. Līdz ar to *A.K.* pamatoti varēja dot atzinumu par būves tehnisko stāvokli un izskatīt ietekmi uz pilsētas centra kopējo ainavu.

[4.3] Lietā nav strīda, ka nojauktā ēka ir bijusi 12 dzīvokļu īpašnieku kopīpašums. Sūdzības iesniedzējas pārstāvis tiesas sēdē neapstrīdēja Alūksnes pilsētas domes pārstāvja paskaidrojumus, ka pārējiem mājas īpašniekiem ir bijis zināms šāda lēmuma pieņemšanas fakts un viņi pret lēmumu nekādus iebildumus nav cēlušī. Tādējādi secināms, ka, pieņemot lēmumu, nebija nepieciešams uzklaut katrā konkrēta kopīpašnieka viedokli.

[4.4] Lietā nav strīda, ka šķūnīši bija koka būves, kuru lietošanai paredzētais termiņš bija pagājis. Līdz ar to nebija pamata lemt par to atjaunošanu. Tā kā pēc jaunu šķūnīšu uzbūvēšanas ir palielinājusies īpašuma vērtība, tad nevar uzskatīt, ka kopīpašnieku interesēm būtu nodarīts nesamērīgs kaitējums. Tādējādi arī lēmums nojaukt šķūnīšus ir bijis samērīgs.

[4.5] Pietecējas arguments par Satversmes 96. un 105. pantā noteikto principu pārkāpšanu nav pamatots, jo minētās normas nav attiecināmas uz konkrēto strīdu.

[5] Par Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas spriedumu iesniegtajā kasācijas sūdzībā *E.Ž.* norādījusi tālāk minētos argumentus.

[5.1] Tiesa nav vērtējusi, vai Būvniecības likuma 31. pantā un Civillikuma 1084. pantā noteiktā norma ir pareizi piemērota, t.i., tiesa nav pamatojusi un novērtējusi iestādes rīcības brīvību, kas tai izriet no minētajiem normatīvajiem aktiem.

[5.2] Tiesa, uzskatot, ka nebija nepieciešams uzklaut viņu kā administratīvā akta adresātu, nav ņēmusi vērā Ministru kabineta 1995. gada 13. jūnija noteikumu Nr. 154 „Administratīvo aktu procesa noteikumi” 43.2. apakšpunktu, 49. punktu, 50. punktu un Administratīvā procesa likuma 62. pantu.

[5.3] Tiesa nav pareizi vērtējusi samērīguma principu. Par jaunu šķūnīšu būvniecību tika samaksāti LVL 670, pašvaldība īpašniecei nav kompensējusi pat daļu no šīs summas, lai gan tā ir ieguvēja, jo ir sakopta vide.

[5.4] Vecie šķūnīši funkcionāli darbojās nevainojumi, līdz ar to tiesa nav ņēmusi vērā arī Civillikuma 928. pantu.

[5.5] Tiesa nav argumentējusi sabiedrības intereses un līdz ar to nav piemērojusi arī Eiropas Padomes Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā “Cilvēktiesību konvencijas”) Pirmā protokola 1. pantu.

[5.6] Tiesa nav vērtējusi Satversmes 96. pantu un 105. pantu.

[5.7] Tiesa nav piemērojusi Ministru kabineta 2001. gada 16. oktobra noteikumus Nr. 444 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 405-01 „Būvju

tehniskā apsekošana”” 6.punktu. Atbilstoši šiem noteikumiem tehnisko apsekošanu var veikt tikai sertificētas personas. A.K. ir sertificēta veikt ēku būvuzraudzību, taču ēku būvuzraudzība neiekļauj sevī tehnisko apsekošanu. Minētās darbības sabiedriskā organizācija „Latvijas Būvinženieru savienība”, kas darbojas uz Ministru kabineta pilnvarojuma pamata, sertificē atsevišķi. Ministru kabineta 1998. gada 31. augusta rīkojuma Nr. 428 „Par pilnvarām izsniegt būvprakses sertifikātu reglamentētajā sfērā” 1.1. apakšpunkts uzskaita jomas, kurās notiek būvspeciālistu sertifikācija. Ēku būvekspertīze un būvju tehniskā apsekošana ir divas atšķirīgas lietas un sertifikāts vienā no šīm jomām neļauj darboties otrā.

[5.8] Tiesa nepareizi piemērojusi Civilprocesa likuma 5. un 7. pantu, jo nepareizi piemērojusi procesuālo tiesību normas un nepārbaudīja visus pierādījumus un pieteicējas argumentus. Atbilstoši likuma „Par tiesu varu” 1. panta otrajā daļā iekļautajam tiesiskuma principam tiesai, izlemjot lietu, ir jāpiemēro arī vispārējo tiesību principi un tiesību doktrīna.

Motīvu daļa

[6] Būvniecības likuma 31. panta pirmā daļa noteic, ka, ja būve ir pilnīgi vai daļēji sagrūvusi vai nonākusi tādā stāvoklī, ka tās lietošana ir bīstama vai tā bojā ainavu, īpašniekam saskaņā ar attiecīgās pašvaldības lēmumu tā jāsaved kārtībā vai jānojauc atbilstoši Civillikuma 1084. panta noteikumiem.

Savukārt Civillikuma 1084. panta trešā daļa noteic, ka ja būves īpašnieks vai valdītājs, pretēji attiecīgās varas pieprasījumam, nenovērš draudošās briesmas, tad attiecīgai iestādei, raugoties pēc apstākļiem, būve jāsaved kārtībā vai arī pavisam jānojauc uz īpašnieka rēķina.

Pamatots ir kasācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka piemērotajos normatīvajos aktos ir paredzēta iestādes rīcības brīvība – izvēle starp savešanu kārtībā un nojaukšanu. Tomēr tiesas funkcija ir kontrolēt valsts pārvaldes darbības tiesiskumu, nevis valsts pārvaldes vietā pieņemt lēmumu par lietderību. Citādi tiesa faktiski funkcionāli iekļautos valsts pārvaldē, kļūtu par augstāku valsts pārvaldes iestādi. Tādēļ tiesa var pārbaudīt tikai to, vai valsts pārvalde, izmantojot savu rīcības brīvību, ir rīkojusies tiesiski (sk. Levits E. Ģenerālkauzula un iestādes (tiesas) rīcības brīvība (II). Likums un Tiesības, 2003. gada jūlijs, 204.-205. lpp.)

[7] Valsts pārvaldes rīcības brīvība nav izmantota tiesiski, ja tā ir kļūdaina. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda iespējamās rīcības brīvības izmantošanas kļūdas. Principā iespējami trīs kļūdu veidi: rīcības brīvības neizmantošana, rīcības brīvības pārsniegšana un rīcības brīvības nepareiza izmantošana.

[8] Alūksnes pilsētas dome nav pielaidusi pirmās divas kļūdas, jo ir izmantojusi savu rīcības brīvību, turklāt nepārkāpjot likumā noteiktās robežas.

[9] Valsts pārvaldes rīcības brīvība ir izmantota nepareizi, ja tās izmantošana ir pretrunā ar noteikumiem, kas reglamentē rīcības brīvības pareizu izmantošanu – tai skaitā, procesuālā taisnīguma principus.

[10] Administratīvā procesa dalībnieku uzklauššana ir viens no svarīgākajiem procesuālā taisnīguma nodrošināšanas līdzekļiem. Loģiskais pamatojums prasībai pēc uzklauššanas ir apstākļi, ka uzklauššanas stadijā jau pirms lēmuma pieņemšanas ir iespējams noskaidrot visas domstarpības un atrast pareizāko risinājumu (Craig P.P. *Procedures and administrative decisionmaking*. Grām.: *The procedure of administrative acts. European Review of Public Law*. London: Esperia Publications Ltd., 1993, p. 56-57.)

Pamatots ir apgabaltiesas secinājums [4.3], ka nebija nepieciešams uzklaušt katru konkrēta kopīpašnieka viedokli. Šāds secinājums izriet no likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 27.¹ panta pirmās daļas, kas nosaka, ka par daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu lemj tikai daudzdzīvokļu mājas dzīvokļu īpašnieku kopsapulce.

Tomēr no lietas materiāliem neizriet, ka pirms lēmuma pieņemšanas Alūksnes pilsētas dome būtu uzklaušjusi kopsapulces viedokli. Tas vien, ka, kā norādīts apgabaltiesas spriedumā, pārējiem īpašniekiem bijis zināms šāda lēmuma pieņemšanas fakts, nenozīmē, ka viņu kolektīvais viedoklis ir bijis uzklaušts. Tādējādi Alūksnes pilsētas dome, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi uzklauššanas principu.

[11] Arī pamatojuma princips ir viens no būtiskākajiem procesuālā taisnīguma nodrošināšanas līdzekļiem. Pamatojuma princips lielā mērā saistīts ar pušu vienlīdzības principu. Administratīvā procesa dalībnieki – iestāde un indivīds – atrodas nelīdztiesīgā stāvoklī: iestādei ir izņēmuma tiesības piekļūt visiem lietas materiāliem, tāpat arī

ārējiem un iekšējiem normatīvajiem aktiem, kurus tā piemēro un ir pilnībā apguvusi. Citiem dalībniekiem šāda iespēja tiek dota ar pamatojuma starpniecību.

Gadījumā, ja lēmuma pieņemējam dota rīcības brīvība, tam pašam jāizšķiras starp pareizāko risinājumu. Administratīvā procesa ietvaros lēmuma pieņemējam sava izšķiršanās ir arī jāpamato.

Tiesas kompetencē nav izvērtēt, vai konkrētajā gadījumā lietderīgāka būtu ēkas sakārtošana vai ēkas nojaukšana. Šiem apsvērumiem bija jāizriet no Alūksnes pilsētas domes lēmuma. Taču no pārsūdzētā lēmuma šāds pamatojums neizriet. No lēmuma tikai redzams daļējs pamatojums par lēmuma nepieciešamību – šķūņu bīstamība un ainavas bojāšana. Precīzāks pamatojums izriet no būvinspektora 2002. gada 12. jūnija atzinuma, taču, kā izriet no lietas materiāliem, šis atzinums iedzīvotājiem līdz ar lēmumu nav nosūtīts.

[12] No iepriekšteiktā secināms, ka Alūksnes pilsētas dome, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, nav ievērojusi procesuālā taisnīguma principus. Savukārt no tā secināms, ka tā savu rīcības brīvību ir izmantojusi nepareizi un lēmums ir prettiesisks.

[13] Ja tiesa, pārbaudot attiecīgo lēmumu, konstatē, ka pārvalde savu rīcības brīvību ir izmantojusi kļūdaini, tad tā nevis pati izdara lietderības apsvērumus, bet uzdod to vēlreiz izdarīt iestādei, ņemot vērā tiesas viedokli. Tas izriet no varas dalīšanas principa [6].

Tomēr jāņem vērā, ka konkrētajā gadījumā pārsūdzētais administratīvais akts vairs nav spēkā, jo ir jau izpildīts. Procesuālais regulējums, kas bija spēkā pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā, neparedzēja administratīvā akta spēkā esamības apturēšanu sakarā ar šī akta pārsūdzēšanu. Tāpēc tiesa nevar atcelt pārsūdzēto lēmumu, bet tikai var konstatēt tā tiesiskumu vai prettiesiskumu. Šī iemesla dēļ Administratīvo lietu departaments piekrīt apgabaltiesas sprieduma rezolutīvajai daļai, ka nav iespējams apmierināt *E.Ž.* lūgumu atcelt pārsūdzēto Alūksnes pilsētas domes 2002. gada 20. jūnija lēmumu.

[14] Pamatots ir kasācijas sūdzības arguments, ka tiesa nepamatoti nav vērtējusi Satversmes 96. un 105. pantu, kā arī Cilvēktiesību konvencijas Pirmā protokola 1.

pantu. Nevar piekrist apgabaltiesas secinājumam, ka minētie Satversmes panti nav attiecināmi uz konkrēto strīdu.

[15] Satversmes 96. pants nosaka, ka ikvienam ir tiesības uz privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību. Satversmes tiesa līdz šim nav interpretējusi jēdzienu „mājoklis”.

Satversmes tiesa ir norādījusi, ka „gadījumos, kad ir šaubas par Satversmē ietvertu cilvēktiesību normu saturu, tās tulkojamas pēc iespējas atbilstoši interpretācijai, kāda tiek lietota starptautisko cilvēktiesību normu piemērošanas praksē. Eiropas Cilvēktiesību tiesas prakse, kas saskaņā ar saistībām, ko Latvija uzņēmusies [..], ir obligāta attiecībā uz Konvencijas normu interpretāciju, un šī prakse izmantojama arī attiecīgo Satversmes normu tulkošanai.” (sk. Satversmes tiesa 2000. gada 30. augusta sprieduma lietā nr. 2000-03-01 5. punktu)

[16] Eiropas Cilvēktiesību tiesa jēdzienu “mājoklis” (angļu val. “home”, franču val. “domicile”) ir tulkojusi ļoti plaši. Tomēr lielākoties tiesības uz mājokli šī tiesa ir aplūkojusi kā indivīda tiesības dzīvot savā mājoklī un būt pasargātam no nevēlamas iejaukšanās ar mājokli saistītajā privātajā dzīvē. Taču, ja tiesības uz mājokli ir saistītas arī ar īpašuma tiesībām, Eiropas Cilvēktiesību tiesa to parasti ir aplūkojusi saistībā ar Cilvēktiesību konvencijas 1. protokola 1. pantu, kas aizsargā īpašuma tiesības.

Arī šajā spriedumā Administratīvo lietu departaments, sekojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksei, aplūkos kasācijas sūdzības iesniedzējas tiesību ierobežojumu no īpašuma tiesību viedokļa.

[17] Satversmes 105. pants nosaka:

“Ikvienam ir tiesības uz īpašumu. Īpašumu nedrīkst izmantot pretēji sabiedrības interesēm. Īpašuma tiesības var ierobežot vienīgi saskaņā ar likumu. Īpašuma piespiedu atsavināšana sabiedrības vajadzībām pieļaujama tikai izņēmuma gadījumos uz atsevišķa likuma pamata pret taisnīgu atlīdzību.”

Līdzīga satura normas ietver arī Cilvēktiesību konvencijas Pirmā protokola 1. pants, kas nosaka:

“Jebkurai fiziskai vai juridiskai personai ir tiesības uz sava īpašuma izmantošanu. Nevienam nedrīkst atņemt viņa īpašumu, izņemot, ja tas notiek

publiskajās interesēs un apstākļos, kas noteikti ar likumu un atbilst vispārējiem starptautisko tiesību principiem.

Iepriekšminētie noteikumi neierobežo valsts tiesības pieņemt likumus, kādus tā uzskata par nepieciešamiem, lai kontrolētu īpašuma izmantošanu saskaņā ar vispārējām interesēm vai lai nodrošinātu nodokļu vai citu maksājumu vai sodu samaksu.”

[18] Gan no Satversmes 105. panta, gan Cilvēktiesību konvencijas 1. protokola 1. panta izriet vairāki īpašuma tiesību ierobežošanas nosacījumi. Pirmkārt, īpašuma tiesības var ierobežot ar likumu. Kā jau minēts iepriekš, konkrētajā gadījumā būves nojaukšanas gadījumi paredzēti Būvniecības likuma 31. pantā un Civillikuma 1084. pantā.

[19] Otrkārt, īpašuma tiesību ierobežojumam jābūt sabiedrības interesēs. Kā izriet no lietas materiāliem, lēmums par šķūnīša nojaukšanu tika pieņemts sabiedriskās drošības un pilsētas ainavas sakārtošanas interesēs. Abi šie mērķi uzskatāmi par atbilstošiem sabiedrības interesēm. Kā redzams no lietas materiāliem, citi kopīpašnieki nav iebilduši pret šo lēmumu un vēlējušies jaunu šķūnīšu celtniecību (lietas 22. lpp.). No tā secināms, ka pārsūdzētais lēmums ir arī citu kopīpašnieku interesēs. Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir noteikusi, ka īpašuma atņemšana var būt “sabiedrības interesēs” pat tad, ja plašāka sabiedrība tieši neko neiegūst. Ir pietiekoši, ja tiek aizsargātas kopīpašnieku intereses (sk., piemēram, sprieduma 52. punktu lietā *Allards pret Zviedriju (Allard v. Sweden)*, iesniegums nr. 35179/97).

[20] Lai tiesību ierobežošanu uzskatītu par atbilstoši 1. protokola 1. pantam, sasniedzamajam mērķim ir jābūt samērīgam ar indivīda tiesību ierobežojumu. Eiropas Cilvēktiesību tiesa vairākos spriedumos (sk., piemēram, sprieduma 55. punktu lietā *Allans Jakobsons pret Zviedriju (Allan Jacobsson v. Sweden)*, iesniegums nr. 10842/84) norādījusi, ka, vērtējot šo samērīgumu, iestādēm ir piešķirta plaša rīcības brīvība.

Kā jau minēts iepriekš [10], nojauktais šķūnītis bija kopīpašuma daļa, kas nebija nodalīta kā atsevišķais īpašums un nostiprināta uz kasācijas sūdzības iesniedzējas vārda. Jaunu šķūnīšu celtniecība bija arī citu kopīpašnieku interesēs.

Var piekrist kasācijas sūdzības iesniedzējai, ka jaunu šķūnīšu celtniecība ir prasījusi izdevumus, taču īpašniekam ir jāreķinās ar dažāda veida izdevumiem un ieguldījumiem sava īpašuma uzturēšanai un apsaimniekošanai. Šāds pienākums izriet

ne tikai no iepriekš citētajiem Būvniecības likuma, likuma "Par dzīvokļa īpašumu", bet arī no Civillikuma 863. panta. Civillikuma 863. pants nosaka: „Kas bauda vai vēlas baudīt kādas lietas labumus, tam arī jānes ar šo lietu saistītie pienākumi, kā arī trešās personas šai lietai vai tās dēļ taisītie izdevumi.”

Tādējādi nevar uzskatīt, ka kasācijas sūdzības iesniedzējas tiesību aizskārumus ir bijis nesamērīgs ar sasniedzamo mērķi.

[21] No iepriekšteiktā secināms, ka kaut arī apgabaltiesa nepareizi secinājusi, ka Satversmes 96. un 105. uz konkrēto strīdu nav attiecināmas, šī tiesas kļūda nav novedusi pie lietas nepareizas izspriešanas.

[22] Tas, ka īpašums konkrētajā gadījumā bija aprobežots, nerodas šaubas. Tāpēc nav piemērojams kasācijas sūdzībā [5.4] minētais Civillikuma 928. pants, kas noteic, ka šaubu gadījumā arvien pieņemams, ka īpašums ir neaprobežots.

[23] Nav pamatots kasācijas sūdzības arguments [5.7] attiecībā uz būvinspektora kompetenci. Atbilstoši Ministru kabineta 1995. gada 13. jūnija noteikumu Nr. 154 „Administratīvo aktu procesa noteikumi” 49. un 50. punktam Alūksnes pilsētas dome, konstatējot lēmuma pieņemšanai nepieciešamos faktus, ir ņēmusi vērā būvinspektora atzinumu. Minētais atzinums nav uzskatāms par būvekspertīzes atzinumu Būvniecības likuma izpratnē, jo būvinspektore, apsekojot nekustamo īpašumu, ir sastādījusi atzinumu, kurā viņa ir izteikusi savu viedokli par šā īpašuma stāvokli un tā ietekmi uz ainavu. Lai arī atzinums, kā jau konstatēts iepriekš [4.1] un [11], ir bijis par pamatu Alūksnes domes lēmuma pieņemšanai, tomēr šis apstāklis vien neļauj to atzīt par būvekspertīzes atzinumu. Līdz ar to būvinspektore 2002. gada 12. jūnijā, dodot atzinumu par malkas šķūnīšiem, nav pārkāpusi savas pilnvaras. Tādējādi Administratīvo lietu departaments atzīst, ka nav nepieciešams vērtēt no kasācijas motīva [5.7] izrietošo jautājumu, vai Alūksnes pilsētas domes būvinspektore bija tiesīga veikt būvekspertīzi.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348. panta 1. punktu un 346. pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a:

Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2004. gada 16. marta spriedumu atstāt negrozītu, bet *E.Ž.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	senators	V. Jonikāns
	senatore	J. Briede
	senatore	G. Višņakova